

forrykke et vist Forhold mellem de forskjellige Lønninger, som han derimod mente, at han midlertidig kunde gaa ind paa. Denne Betragtning af den ærede Finantsminister kunde man imidlertid tænke, at flere ville tiltræde, naar der forelaa et Forslag til en almindelig Lønningslov; thi da havde man andre Midler, gjennem hvilke man kunde naa til en Besparelse for den Indbødefommen, man paa andre Punkter maatte vise, f. Ex. ved en Reduktion af Embedsmændenes Antal og ved en bedre Fordeling af de personlige Kræfter. Det er altsaa et helt andet Spørgsmaal. Selvfølgelig har det ogsaa i den Henseende nogen Betydning, at det staar paa Finantsloven, det indrømmer jeg; men jeg tror, at Hovedbetydningen er en anden, og den er der Ingen, der villigere skal erkjende end jeg. Jeg er med til enhver Bestyrkelse af Finantslovens Betydning indenfor konstitutionelt berettigede Grændser.

Ansvar: Det er selvfølgelig ikke, fordi jeg paa nogenmånghelt Maade tror at kunne indvirke paa Afstemningen, at jeg har bedet om Ordet i denne Sag. Det er kun for at konstatere, at Udvalgets Flertal maa have erkjendt, at den Forandring, som er foregaaet med Prisforholdene i Løbet af de senere Aar, har nødvendiggjort et Tillæg af 300 Kr. for Lønninger fra 2,000 til 4,000 Kr. saaledes, at det ikke overstiger 4,400 Kr. Det er blevet udtalt, at Grunden dertil er den, at man maa antage, at dette Beløb er et saadant, at derved Ulenpen ved Prisforhøielsen paa de første Livsforløb kunde være afhjulpen. Det er udtalt, om jeg ikke tager fejl, af den ærede Finantsminister, at man maa erkjende, at Jordbyrelsen ogsaa indtræder for de Lønninger, som ligge over 4,400 Kr.; men naar der nu kun er Tale om et Dyrtilstillæg for et enkelt Aar, kunde man sige: Ja, det er vigtig nok strengt taget en Urimelighed at negte dem, der ere højere stillede, dette Tillæg, men da det kun er for et enkelt Aar, maa de kunne finde sig deri. Der foreligger imidlertid ikke, i alt Fald ikke for mig, nogen synderlig Udsigt til, at den Jordbyrelse af Livsbetingelserne, som er indtraadt, i en nær Fremtid vil vige tilbage, og der staar altsaa intet Andet tilbage for denne Klasse af Embedsmænd, hvis Indtægter ere over 4,400 Kr., end at indbegaa denne Jordbyrelse af Livsbetingelser, som man erkjender at være indtraadt, ved Indskrænkninger paa andre Omraader. Den Løn, som Staten i sin Tid har tænkt paa at lade disse Folk tilflyde, faae de altsaa i Virkeligheden ikke. Der maa have været ment med den Løn, de fik, at den skulde kunne fyldestgjøre visse Fordringer til Livsnydelse. Saaledes som Forholdene have udviklet sig, kan den imidlertid ikke fyldestgjøre disse Fordringer, og det er altsaa dette, som Thinget maa ville, at denne Klasse Embedsmænd vedblivende skal være henvist til Indskrænkninger paa nogle Om-

raader. Dette er for mig saa meget interessanter, som denne Prisforhøielse paa de fleste Livsforløb kommer en meget stor Del af Samfundet til Gode, medens den væsentlig kommer dem til Skade, der ere henviste til at leve af faste Indtægter.

H. Andersen: Der er ganske vist Noget i det, som blev udtalt af den ærede sidste Laler; men det ærede Medlem vil dog formentlig erkjende, at naar man i sin Tid ansaa det for rigtigt at fastsætte Sagerne til Penge, og ikke, som det i en foregaaende Periode havde været, dels til Penge og dels til Naturalier eller Penge efter Naturaliernes Pris, saa har det ikke kunnet være Meningen, at der, saa snart en Periode indtraadte, som var mindre gunstig for de faste Lønninger end den, hvori Bestemmelsen blev truffen, strax skulde paa-høile Lovgivningsmagten Forpligtelse til at forhøje Lønningerne. Derfor Konjunkturerne nu vare gaaede den modsatte Vej, tror jeg ikke, at Embedsstanden vilde have fundet det retfærdigt, at man lige strax havde forlangt en Nedsættelse i Lønningerne, svarende til Livsforløbernes Pris. (Ansvar: Det vilde ganske sikkert være kommet!) Jeg tror ikke, at det vilde være gaaet saa ganske let at faae en saadan Nedsættelse tilveiebragt; men jeg erkjender, at der er noget Uheldigt i fast Pengeløn, og jeg vilde derfor anse det for det Heldigste, at vi igjen kom ind paa en Lønningsmaade, som gjorde det muligt, at Embedsmændenes Lønninger kunde stige og falde med Konjunkturerne. Dette er efter min Mening den eneste Maade, hvorpaa man kunde være sikker paa, at der til enhver Tid uden Vanskelighed kunde træffes Retfærdighed til begge Sider; thi det ærede Medlem vil ikke med Rimelighed kunne forlange, at der strax skal ydes en Forhøielse af den faste Pengeløn, fordi der indtræffer dyrere Aar, naar Forholdet ikke er saaledes, at man har samme Sikkerhed for, at der indtræder en Nedsættelse i Pengelønnen, naar Konjunkturerne tale derfor. Jeg vil derfor raade til, at man snart igjen kommer ind paa en saadan Lønningsmaade, som gjør det Forhold, jeg har antydnet, muligt.

Winther: Der er en Omstændighed, som man ikke bør glemme, og det er, at Embedsstanden gjorde en Erobring, dengang man forlod Bygprincipet, som det kaldtes. Det er aabenbart, at man ved Fastsættelsen af de nye Lønninger, idet man forlod den Lov, der blev omtalt af den ærede sidste Laler, tog Hensyn til den Størrelse, Lønningerne havde faaet ved Hjælp af Bygprincipet i de gunstigere Aar. Jeg skal ikke her gaa videre ind paa denne Sag; men naar man klager fra den ene Side, saa er det berettiget, at en saadan Anskuelse gjøres gjældende fra deres Side, som vore Modstandere af, at man forlod dette Princip. Dette gjaldt f. Ex. mig, der vedblev at stille For-